

Mrs. C. Prentiss:

Paa Himmelvejen.

Oversat af Ellen.

(Fortset.)

„Nej, fader, det har jeg ikke,“ svarede jeg. „Du er aldeles overtræt og ved ikke, hvad du selv siger. Jeg vilde ikke for alt i Verden have, at lille Ernest skulde høre paa dig.“

Staffels fader, han formelig stjænnede. „Du er ansvarlig for Barnets Sjæl,“ sagde han. „du har større Skyldfølelse over ham end hele den øvrige Beden.“

„Det ved jeg,“ svarede jeg, „og undertiden er jeg nær ved at jegne, naar jeg tænker paa det ansvarfulde Svært, Gud har betroet mig. Men mit staffels Barn vil kun alt for snart erfare, at han er en Synd, og jeg vil gerne, før den strafefulde Dag oprinder, vædne ham med den eneste Modgift mod al den Elendighed, den vaagne Synsdriftelse bringer. Jeg vil gerne, at han skal se sin Fæstelse i al hans Skærlighed og al hans Herlighed, at han maa komme til at elske ham af sit ganste Hjerte og sin ganste Sjæl og al sin Styrke. Støre fader, bed for ham og for mig med.“

„Det gør jeg, det vil jeg,“ sagde han højtidelig. Og derpaa jantede han sig ned i denne dybe Grublen, som ofte bringer mig til at gruble over, hvilke Tankter der vel kan gaa gemmen hans lidende Sjæl. Thi lidende er han til visse, han, som kun ser den hellige og store og forædledige Gud, der ikke bærer over med nogen Synd, men ikke ser hans opstandne Søn, som har betalt alt, hvad vi skylder, og lever for at træde frem for os for sin Faders Trone.

— Den 1. Januar 1843. — I Gaar kom Jakob til mig med et Brev, han havde skrevet til Moder.

„Jeg vil gerne have, at du skal læse det, før jeg afsender det,“ sagde han, „du bør kende mine Planer lige saa tidlig, som Moder kender dem.“

Først efter The sit jeg Tid til at læse det. Jeg tog det med op paa mit Bærelse og satte mig ned, lidt usikkert om, at det var paa Færd.

Jeg havde troet, at jeg elskede ham saa inderlig, som det ene Menneske kan elske det andet, men i dette Øjeblik omsluttede mit Hjerte ham med en Jubel og Barm, som gjorde mig saa lykkelig, at jeg ikke kunde fremføre et eneste Ord, da jeg knælede ned for at fortælle min Fæstelse om det afsammen.

Han udtalte, at han i Bøbet af de sidste Maaneder helt havde overgivet sig selv til Kristus og til at tjene hans Sag her paa Jorden, og at han som Følge heraf havde tænkt at gaa ud som Missionær, i Steden for at blive Læge i en af de større Byer. Aldrig har jeg set saadanne Udtryk for den personlige Skærlighed til Kristus, eller en saadan Jubel over at tjene ham. Jeg kunde kun undres over, hvad Herren havde dirket i hans Sjæl.

For mig er det saa naturligt at leve mit Liv i Herren, ikke blot Sorg, men Synd har drevet mig dertil. Høert eneste Udbrud af mit højeste Sind sender mig grædende og angervinden til Korsets Fod, og jeg elsker meget, fordi meget er mig forladt.

Men saa vidt jeg kender Jakob, har han aldrig haft nogen anden Sorg end sin Faders Død, og den havde tilføjet ingen Indflydelse paa hans aandelige Udvikling. Hans Sind er af Naturen rent og skent. Han er saa varmherjet og kærlig, saa ligesom og uden Svig som et Barn; han har slet intet af mit lidensfabelige, urolige og fæstige Sind. Ofte har jeg tænkt, at det maatte være en sjælden Kvinde, der skal vinde og beholde et Hjerte som hans. Sidst har Livet kun smilet til ham, han er smil, indtagende og ja, sentfuld, alle holder af ham, alle fortaeler ham; og dog vender han tilbage til hele den Verden, der har været ham saa mild, for, som Edwards siger, at give sig rent hen til Kristus. Hvor er jeg dog taknemmelig! Og dog — skal jeg lade min eneste Broder, min Moders eneste Søn drage ud? — Jeg ved, hvad han vil sige; han vil ønske Guds Bølgende over ham!

Ernest kom træt og forslidt berop til mig. Jeg læste Jakobs Brev for ham, og det gjorde sjensynlig et dybt Indtryk paa ham; men han sagde blot:

„Det er, hvad vi kunde vente, som kender Jakob, den fære Dreng.“

Men da vi knælede for at bede sammen, saa jeg, hvor dybt han var greben, og hvorledes hans Sjæl brændte i den samme hellige Skærlighed, som fyldte min Broders Hjerte. Min fære Jakob! Det maa være Moders Bønner, som i hans Hjerte har fremkaldt denne Væst, der ellers plejer at stille sig langsomt gemmen i Karakterer; og denne Moder beder og bønner for dig, Katy! Saa fat Mod!

— Den 2. Januar. — Det lader til, at Jakob vil iudere baade Theologi og Medicin. Det vil holde ham tilbage hos os i nogle Aar. Er det egenkærligt at se det fra dette Synspunkt? Al, Manden er villig til at give Afkald paa ham, men Modet er strøbeligt, og det vaander sig sig.

— Den 22. Oktober. — Amelia har besøgt mig i Dag. Hun har rejst for sin Selbreds Skyld og ser nu virkelig meget bedre ud. „Karl og jeg er rigtig gode Venner igen,“ begyndte hun, „vi har strejft om mange Steder og har haft en fornøjelig Tid sammen. Hvor du dog har en hyggelig, lille Elske af et Hus.“

„Det er usforholdsmæssig lille,“ svarede jeg, „der Familie er stor, og Doktoren kunde trænge til et bedre Bærelse.“

„Moblager han Patienter her? Det var dog skærligt! Kan du holde ud at saa Mennesker med alle Slags Piner og Sygdomme ind i Huset? Jeg synes, det maa være saa nedstruffende.“

„Det vilde det vist ogjaa være, hvis jeg saa dem, men jeg ser dem aldrig.“

„Jeg vilde gerne se dine Børn, din Mand siger, at du ofrer dig aldeles for dem.“

„Det gør vel alle Mødre,“ svarede jeg leende. „I den Henseende er Jolk forskellige,“ sagde hun. Børnene blev hentede. Hun beundrede som alle andre lille Ernest, men værtdigede næppe den lille Pige et Blik.

„Hvor hun ser sigelig ud,“ sagde hun. „Men Drengen er en pragtig Fyr. Derfor min Søn blot havde lovet, vilde han have været noget lignende. Men nogle Mennesker skal have alle Sorgen, andre alle Glæderne. Jeg ved ikke, hvad jeg har gjort, at jeg skulde minne min eneste Søn og min beholde Pigebørn tilbage. Jeg har ganste vist Raad til at lade dem elegant, og saa snart de bliver gamle nok, skal de nyde den bedste mulige Uddragelse. Du kan ikke tænke dig, hvilken Behagelighed det er at have fuldt op af Penge.“

„Nej, det kan jeg ikke,“ svarede jeg, „det gaar langt ud over min Fattøve.“

„Min Onkel, det vil sige Karls Onkel, har lige foræret mig en Vogn og et Par Heste til mit eget Brug. Han overvælder mig med alt muligt. Hvor gaar du i Kirke?“

Jeg fortalte hende det, idet jeg mindede hende om, at Dr. Cabot var Præst der.

„Na, det havde jeg glemt. Staffels Dr. Cabot! Er han lige saa gammel som altid?“

„Jeg ved ikke, hvad du mener,“ udbrød jeg. „Han er lige saa god som altid om ikke bedre. Han er meget ivrig af Selbred, og denne ene Strøbelighed synes at være en Bølgende for ham.“

„En Bølgende for! Her, Kate Mortimer, Kate Ellotte, mener jeg, det er en Bølgende, som jeg for min Del er faare villig til at give Afkald paa. Men du har altid jagt saa mange løserlige Ting. Na, ja, Dr. Cabot er maasse god nok, og hans Kirke med, men han er ikke paa Voden. Karl og jeg hører Dr. Vallem, det vil sige, jeg gaar i Kirke hver Søndag, og Karl, naar han faar Lyst dertil. Farvel, nu skal jeg af Sted. Vil du ikke føre med? Jeg skal i Butikker. Du kan ikke tænke dig, hvor dejlig Formiddagen kan gaa med jaaledes at føre fra Butik til Butik og se paa alle Nyhederne.“

„Det lader til, at der er meget, jeg ikke kan tænke mig,“ sagde jeg tørrt. „Du maa have mig undskyldt i Formiddag.“

Hun tog Afkald; jeg betragtede hendes rige Dragt, idet hun samlede den om sig og sejede ud af Stuen, og jeg mindedes med Foragt hendes tomme, leffindige Tale.

Hun og — hendes Mand mener jeg, passer godt nok sammen. De trænger til deres Penge og Paladier og sine Klæder og prægtige Eftvæger, thi de har intet andet. Hvor jeg er taknemmelig over, at jeg ikke er som dem eller som —

— Den 30. Oktober. — Jeg ved ikke, hvad jeg vilde have sagt, da jeg blev saa brat afbrudt; men det var ganste sikkert noget til Forberedelse af mig selv. Jeg mindes den Foragt, hvormed jeg betragtede Amelia, da hun forlod mig, og den Høje, hvorpaa jeg i nogle Dage saa ned paa hende, idet jeg sammenlignede hendes og mit Liv. Men at, det var kun mit Ønske, over for hvilket jeg jaaledes fortabte mig i Beundring, jeg er vis paa, at naar jeg en Gang rigtig kommer ind under Kristi Evangeliums Herredømme, vil jeg ikke mere kende den Høje, som hedder Foragt. Jeg er dybt bedrøvet og stamfuld over, at jeg endnu er saa langt fra at være gemmentrængt af Guds Mand.

Jeg saa ned paa alle Ameliaer i Verden.

„De er alle ens,“ sagde jeg til mig selv, „de er ganste ulykkelige og adle Grundfæstninger, som er mit Livs Rettesnor. De har nok i deres Klæder og Huse og Bøgne, og de søger denne Verdens Bjæld. Men jeg har set Tomheden af alt dette; jeg har ikke en Tanke tilbage med dem. Jeg er helt afstød fra Verden. Al min Egerlighed gaar ud paa at opnaa, hvad de i deres blinde Daarstab og Uvidenhed fuldstændig foragter.“

Idet jeg jaaledes samtalte med mig selv, blev jeg ikke lidet glad ved at høre, at Dr. Cabot og hans Kvinde kom for at hilse paa mig. Jeg gif dem i Møde for at udholde alle mine af mig selv saa højlige beundrede Dunder for dem. De fik næppe Lejlighed til at ytre et Ord.

Bestående udfølede jeg min dyrlige Foragt for alle timelige Goder og min brændende Ængsel efter et højere Liv. Jeg tog endog i det enkelte fat paa Strøbelighederne i nogle af mine Bekendtes Liv, skønt en saag Anelse om det usammenlige i paa denne Maade at omtale fraværende Mennesker fik mig til at fortryde selve de Ord, jeg vedblev at udtale.

Da de var borte, for jeg op paa mit Bærelse og omsvævede og kærtogede Børnene, medens mit Hjerte bankede, og mine Kinder brændte, og de smaa forbar, seje saa paa mig.

Derpaa tog jeg mit Arbejde og satte mig ned at sy. Men saa kom det skærlige Tilbageslag. Jeg saa min skuffede, fine, modbydelige Stolthed lige saa tydelig, som jeg er vis paa, at Dr. Cabot og hans Kvinde havde set den. Og jeg sad der, stamfuld over mig selv, forfærdet og forvirret ved at se Menneskenaturens Elendighed. Hvorfor skulde jeg dog kunne gemvinde mine Venners gode Domsomme og min egen Selvagtelse. Det var umuligt. Jeg fastede mit Arbejde fra mig og gif frem og tilbage i Stuen. En vældig Kamp rasede i min Sjæl. Jeg saa, at jeg i Steden for at ærgre mig over, at jeg jaaledes havde blottet mig overfor Dr. Cabots, helse maatte tænke paa, hvorledes jeg saa ud i Guds Øjne, som flarede end noget jordisk Blik kunde se mit Selvbedrag og mit elendige Svømmod.

Men jeg kunde ikke saa mig til dette og drev om indtil jeg, udmattet baade paa Sjæl og Lægene, sendte Børnene bort, og derpaa knælede og fortalte den hele Sag til ham, som vidste, hvad jeg var, da han havde Varmhjertighed med mig og kaldte mig ved Navn og gjorde mig til sit Barn.

Og her fandt jeg en usigelig Fred. Kristnen maatte ogsaa paa sin Vej til den himmelske Stad stride mod Hoolkon og hans Kamper, men han naaede dog dertil.

XVIII.

— November. — I Morges tidlig blev Ernest kaldet til Amelia. Jeg tabte fuldstændig Taalmodighed med ham, fordi han vilde have sit Bad og sin Trost, før han gif hen til hende. Endover anden vilde være bleven drevet af Sted af min Uro og Forvirring.

„Hun har faaet Blodstørning, Ernest,“ udbrød jeg, „aa, skynd dig dog af Sted.“

„Ja, naturligvis,“ svarede han, „det maatte komme lidt før eller senere.“

„Du mener dog vel ikke,“ sagde jeg, „at der hele Tiden har været Fare for det?“

„Jo, det mener jeg.“

„Saa var det meget ufarligt af dig ikke at sige mig det.“

„Jeg sagde dig lige fra først af, at hendes Lunger var angrebet.“

„Nej, det sagde du ikke. Na, Ernest, tror du, at hun skal dø?“

„Jeg vidste ikke, at du holdt saa meget af hende,“ sagde han undskyldende.

„Det er ikke derfor,“ udbrød jeg, „men jeg er bedrøvet over at tænke paa, at hun har levet i Verden, og jeg har aldrig forsøgt at drage hende bort derfra. Lov mig, at du vil sige mig det, hvis der er Fare for hendes Liv.“

„Jeg maa se hende, før jeg kan give dig et faadant Svær,“ sagde han og gif.

Jeg skubte mig op paa mit Bærelse og kastede mig udmyret og selvfordømmende paa Knae. Jeg havde forjant den sidste Lejlighed til at tale et Ord i rette Tid til hende, skønt jeg havde set, hvor meget hun trængte dertil, og nu skulde hun maasse dø. O, Gud tilgive mig og høre alle de Bønner, jeg har bedt for hende.

— Næsten. — Ernest siger, at det var et faare jørgeligt Optrin hos Amelia i Morges. Hun forlangte bestemt at vide, hvad han mente om hende, og saa brød hun ud i bitre Sammenræb og Klager, idet hun fastede Skylden for, at hun havde faaet denne Sygdom paa sin Mand, sagde, at hun kunde ikke, hun vilde ikke dø, og forlangte, at han skulde fri hende fra Døden.

Hendes Onkel foreslog, at raadsørge flere Læger, hvortil Ernest naturligvis gav sit Samtykke, skønt han siger, at ingen menneskelig Magt kan fæse hende nu. Jeg spurgte ham, hvorledes hendes Mand opførte sig, og han gav det undvigende Svar, at han opførte sig affuurt, som man kunde vente af ham.

— December. — Amelia forlangte saa bestemt at saa mig at se, at Ernest mente, jeg helst maatte gaa derhen. Hun saa meget søg ud.

„Na, Katy,“ brød hun ud, „du maa saa Doktoren til at sige, at jeg skal blive raff igen.“

„Jeg vilde ønske, at han kunde sige det med Sandhed,“ svarede jeg; „fære Amelia, forsøg at tænke paa, hvor lykkelige Guds fære Børn er, naar de er hos ham.“

„Jeg kan ikke tænke,“ svarede hun, „og jeg bryder mig ikke om at tænke. Jeg vil helst glemme alt den Slags. Gaade jeg blot ikke denne affæstige Høje, tror jeg ogsaa, at jeg kunde glemme det, for jeg er virkelig meget bedre nu end for en Maaned siden.“

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gøre eller sige.

„Maa jeg læse en Salme for dig eller et Par Vers af Bibelen?“ spurgte jeg tilfældig.

„Som du vil,“ svarede hun ligegyldig.

Jeg læste et Par Vers af Sangen, men hun saa ud til at være træt, og jeg beredte mig til at gaa.

„Gaa ikke!“ udbrød hun. „Jeg tør ikke være alene. Na, hvor det er forfærdeligt, forfærdeligt at skulle dø. At forlade denne lyse, herlige Verden for at blive indeluffet i en skifte og begravet i den kolde, mørke Jord.“

„Nej,“ sagde jeg, „at forlade dette staffels jgge Legeme og ile til en Verden, som er ti Tusinder Gange lysere og herligere end denne.“

„Jeg var lige naaet saa vidt, at jeg sølte mig nogenlunde raff,“ vedblev hun, „og jeg havde alt, hvad jeg kunde ønske mig, Karl var saa god imod mig, og jeg klædte mine to smaa Piger, saa de lignede Alher. Alle sagde, at naar jeg klædte dem efter min Smag, havde de de mest maleriske Dragter, man kunde tænke sig. Og nu skal jeg forlade dem, og Karl vil gifte sig med en anden og sige til hende alle de smukke Ting, han har sagt til mig.“

„Nu maa jeg virkelig gaa,“ sagde jeg, „du ødelægger fuldstændig dig selv.“

„Jeg tror, du græder,“ udbrød hun, „du har dog ondt af mig, naar alt kommer til alt.“

„Ja, sandelig, det har jeg,“ svarede jeg og forlod hende, hjertesog af Sorg.

Ernest siger, at jeg kan for Øjeblikket ikke gøre andet end bide for hende, efterom hun ikke selv vil tro, at der er Fare, men har en saag Høje af, at dersom hun kunde overbevise ham om, hvor gerne hun vil leve, vilde han kunne anvende et eller andet Kraftmiddel til at fætte hende paa Gode igen. Martha skal vaage hos hende i Nat. Jeg maa ikke for Ernest.

— Den 18. Januar 1844. — Vor Bryllupsdag er hængaaet upaaagtet. Amelias Lidelse optager os alle. Martha tilbringer megen Tid hos hende og laver næsten al den Mad, hun spiser.

— Den 20. Januar. — Jeg har set staffels Amelia endnu en Gang, maasse den sidste. Hun er ialden hurtig af i den sidste Tid, og Ernest siger, at det kan høvert Øjeblik være forbi.

Da jeg kom ind, tog hun mig i Haanden, og langsomt, med Mellemrum og med stor Møje sagde hun ontrent som følger:

„Jeg har nu besluttet at se det i Linene, jeg ved, det vil komme. Jeg vil gerne tale med Dr. Cabot.“

Tror du, han vil komme og se til mig, efter at jeg jaaledes har forigt ham?“

„Det er jeg vis paa, han vil,“ udbrød jeg.

„Jeg vil gerne spørge ham, om han tror, at jeg var et Guds-Barn den Gang, — du ved nok, hvis jeg var det, behøver jeg ikke nu at være saa bange for at dø.“

„Men, fære Amelia, hvad han mener, har kun meget lidt at betyde. Spørgsmaalet er ikke, om du en Gang har hørt Herren til, men om du er hans nu. Men jeg burde ikke tale til dig, Dr. Cabot vil bedre kunne sige dig det, du trænger til at høre.“

„Nej, jeg vil gerne vide, hvad du mener om det.“

Idet jeg saa paa hendes udtærrede, af Døden mærkede Ansigt, gjorde det mig ondt, at jeg blev kaldet til at afgøre et faadant Spørgsmaal. Men jeg vidste, hvad jeg maatte svare.

„Se ikke tilbage til det forbigaaende,“ sagde jeg, „det kan ikke hjælpe dig. Overgiv dig til Herren nu.“

Hun rystede paa Hovedet. „Hvorfor skal jeg bære mig ad dermed,“ sagde hun, „det ved jeg ikke. Na, Katy, bed til Gud for mig, at jeg maa leve saa længe, at jeg kan være beredt til at dø. Jeg har levet i Verden, jeg gysjer ved den blotte Tanke om Døden. Jeg maa have Tid.“

„Vent ikke paa at saa Tid,“ svarede jeg med Tørrer, „se at blive rede nu i dette Øjeblik. Tusinder af Aar vilde ikke gøre dig mere skifet til at dø.“

Saa gif jeg, træt og tung om Hjertet, og paa Himmelvejen var jeg inde hos Dr. Cabot og fortalte ham det afsammen. Nu er han hos hende.

— Den 1. Marts. — Staffels Amelias korte Vandring her paa Jorden er nu til Ende. Dr. Cabot saa til hende med saa Dages Mellemrum, og han har det Haab, at hun er gaaet herfra i et Guds Børns Tro, om end ikke med et Guds Børns Glæde.

Jeg har ikke været hos hende siden den Gang, jeg sidst skrev om det; det tog saa meget paa mig, at Ernest ikke vilde give mig Lov til at gaa derhen igen.

Martha har været der næsten uafsluttelig i de sidste tre—fire Uger, og jeg tror virkelig, at hun har haft godt af det. Hun er mindre optaget af de timelige Ting og mindre paapasende over for mig og mine Besj.

Jeg ved ikke, hvad der skal blive af de moderløse Smaapiger. Jeg vilde ønske, at jeg kunde tage dem hjem til os, men under de nuværende Omstændigheder kan der selvfølgelig ikke være Tale derom. Ernest siger, at deres fader var helt ideo af sig selv ved Amelias Død, og at hans Onkel straks har jendt ham til Europa.

Jeg har talt med Ernest om Amelia. „Hvad mener du om hendes sidste Dage her paa Jorden?“ spurgte jeg. „Tror du virkelig, at hun var beredt til at dø?“

„Saadanne Optrin er meget pinlige,“ svarede han, „den eneste Forberedelse til at dø som en Kristnen er at have levet som en Kristnen.“

„Men Syggeværelset udretter ofte det, som er lykkelig Liv ikke har kunnet udrette.“

„Jffe ofte. Syge Mennesker bedrager sig selv eller bliver bedragne af deres Venner. De tror ikke, at de virkelig skal dø. Dertil er de udmattede og ofte forvildede af Sygdommen, og den Smule Vandstrøbe, de endnu har, anvendes paa at studere Sygdomstegnene og vente paa Lægen og lignende. Jeg mindes i dette Øjeblik ikke et eneste Tilfælde i hele min Præstis, hvort jeg har set et Verdensbarn dø en glad, frejdig Død.“

„Det kommer da i en vis Forjand heller ikke an paa, om man dør med Glæde eller ej. Hovedsagen er dog, om man dør i Herren.“

„Nej, for deres eget Bedkommende gør det ingen Forskel. Men lad os ikke glemme, at Gud kan blive vanæret eller forherliget gennem sine Børns Død lige saa fuldt som ved deres Liv. Der ligger en dyb Betydning i den Skildring, Bibelen giver af den Død, hvormed Apostlen skulde „herligere Gud“. For mig betyder det det samme som, at et Liv i Gud er en Død i Gud.“

„Saadanne kan naturligvis ikke komme i Betragtning. Alt, hvad jeg forlanger er, at de, hvis Tanker er klare, de, som i alle andre Henseender kan ordne deres endelige Bestemmelser, de skal ogsaa kunne lade det kendes, hvad Kristi Evangelium er for staffels Syndere i Livets dybeste Nød, og jaaledes give ham Æren. Jeg kan forsikre dig, min fære Kvinde, at idet jeg saa ofte faar ved Dødslejer, er denne Sag bleven af stor Betydning for mig. Det volder mig personlig dyb Smerter at se selve Arvingerne til dette evige Kongerige, som har faaet Del i Arven ved deres Herres forjædelige Død, gaa grædende og gysende ind til den fulde Besiddelse af Arven.“

Jeg er vis paa, at Ernest har Ret, men hvorledes skal Verden, selv den kristne Beden, blive overbevist om, at der kan ejes en velsignet Formag paa Himlen, medens man endnu er midt i Jordens Møje, og at man i Troen kan gaa derhen med Glæde, naar man kun beder derom?“

Staffels Amelia! Men nu fortaeler hun det afsammen. Det er faligt at eje denne Tro, og det er ialt at have en Præst, som tager imod den, selv om den ikke er større end et Smeppstorn.

— Den 21. Marts. — Jeg fejrede lille Unas tre Mars Fødselsdag ved at give hende en ny Broder. Martha betragter dette fra et højlit profaif Synspunkt. Hun siger, at nu faar jeg en Mund mere at mætte og to Fødder mere at forjme med Sko, flere urolige Nætter og mindre Tid til at gøre Besøg, læse, musikere og tegne.

Det er nu ganste vist den ene Side af Sagen, men jeg ser den fra en anden. Jeg har faaet endnu en nydig lille Mund at fæse, endnu et Par smaa Fødder, som skal træve omkring i Barnefæmmet, endnu en Sjæl at ofre til Gud, og det Legeme, hvori den bor, er vel værdt alt, hvad der skal anvendes paa det, idet det skal være den højestes Tempel.

(Fortættes.)